

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/31/2017
Identifikačné číslo spisu: 2315010210
Dátum vydania rozhodnutia: 25.10.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:2315010210.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Aleny Šiškovéj a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí 25. októbra 2017 v Bratislave, v trestnej veci obvineného S. Y. pre prečin nedovolenej výroby omamných látok a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, o dovolaní obvineného S. Y., proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave z 8. novembra 2016, sp. zn. 6To 9/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného S. Y. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Galanta z 26. októbra 2015, sp. zn. 1T/38/2015 bol obvinený S. Y. uznaný vinným z prečinu nedovolenej výroby omamných látok a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

dňa 04.07.2014 od presne nezisteného času do 12.20 h. v meste Sereď na Cukrovarskej ulici u seba neoprávnene prechovával 8 kusov papierových skladačiek s obsahom heroínu s celkovou hmotnosťou 552 mg s priemernou koncentráciou heroínu 8,1% hmotnostného, čo predstavuje 45 mg absolútneho heroínu, ktoré množstvo na základe expertízy kriminalistického a expertízneho ústavu PZ Bratislava ako aj výsluchu znalca, zodpovedá najmenej 2 obvykle jednorazovým dávkam drogy, pričom heroín je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok.

Za to bol obvinenému podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 37 písm. m/ Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 1 (jeden) rok, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Trestného zákona zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie obvinený. Krajský súd v Trnave, ako odvolací súd,

uznesením z 8. novembra 2016, sp. zn. 6To 9/2016 odvolanie obvineného podľa § 319 Trestného poriadku zamietol ako nedôvodné.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku, a teda z dôvodu, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu a ďalej, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení dovolania obvinený namietal, že obžaloba bola založená na dôkazoch, ktoré boli v prípravnom konaní získané nezákonným spôsobom, pričom ide o nezákonnosť absolútnu. Poukázal na nezákonnosť postupu príslušníkov Policajného zboru, výsledkom ktorého bolo zaistenie omamných látok, pričom služobný zákrok, ktorým postupovali vykonávajúci operatívni pracovníci kriminálnej polície pri získavaní dôkazov bol v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku a v rozpore s ustanoveniami zákona o policajnom zbore. Trestné stíhanie bolo začaté povereným príslušníkom pre prečin nedovolenej výroby omamných látok a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, pričom uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané vyšetrovateľom za prečin nedovolenej výroby omamných látok a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona. Podľa úradného záznamu zo dňa 04. júla 2014, č. p.: ORPZ-GA-OPP4-95/2014 vyplýva, že bol obvinený predvedený podľa § 18 ods. 3 zákona č. 171/1993 Z. z. o policajnom zbore (ďalej len zákon o PZ), avšak operatívni pracovníci vykonávajúci služobný zákrok ho nepoučili o jeho právach v súlade s ust. § 8 ods. 2 zákona o PZ, či primerane § 34 Trestného poriadku, a to najmä o práve, že k priznaniu nemožno nikoho nútiť, právo nevypovedať, právo neprispieť žiadnym spôsobom k svojmu obvineniu. Ak bolo podozrenie zo spáchania trestného činu, malo sa postupovať podľa § 19 ods. 1 písm. f) a ods. 4 zákona o PZ resp. podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku a až následne vykonať osobnú prehliadku so súhlasom prokurátora. Po začatí trestného stíhania bol obvinený dňa 04. júla 2014 vypočutý na zápisnicu o výsluchu svedka, avšak z obsahu uznesenia povereného príslušníka, ktorým bol do konania pribráný Kriminalistický a expertízny ústav PZ SR je zrejmé, že bol v postavení ako osoba podozrivá s jeho priamym pomenovaním, pričom v ten deň s ním nebolo postupované podľa § 85 Trestného poriadku ako s osobou podozrivou. Je neprípustné viesť trestné stíhanie len „vo veci“ pri splnení podmienok § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda so zjavným a jednoznačne špecifikovaným a nezameniteľným známym páchatelom. Týmto postupom bolo obvinenému zabránené uplatňovanie procesných práv obvineného. Pri relevantných poznatkoch o podozrení zo spáchania alebo aktuálneho páchania trestného činu, ktorými polícia disponuje v dostatočnom časovom predstihu, vzniká povinnosť postupu orgánov činných v trestnom konaní podľa Trestného poriadku a nie podľa zákona o PZ. Pracovníci kriminálnej polície mali informáciu od osoby spolupracujúcej v prospech PZ, že sa v miestnom cigánskom gete nachádza osoba, ktorá si tam kúpila drogy, avšak nič neurobili pre to, aby zadržali osobu, ktorá drogy predávala. Súd oprel svoje rozhodnutie o výpovede svedkov - policajtov, ktorých označil za dôveryhodných, pričom je však neprijateľné, aby status policajta bol braný automaticky ako dôveryhodný svedok. Pojem „obvykle jednorazová dávka drogy“ je pojmom právnym, a preto Kriminalistický a expertízny ústav PZ nie je oprávnený stanovovať množstvo drogy. Na základe uvedeného sa obvinený nestotožnil s výrokom rozsudku, pretože dávka bola určená znalcom a nie súdom. Súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobe a môže pri svojom rozhodnutí prihliadať len na skutočnosti, ktoré boli na hlavnom pojednávaní prebraté a vykonané. Súd nesmie vstúpiť do dokazovania skutkových okolností z vlastnej iniciatívy nad rámec na vykonanie návrhov dokazovania predložených jednou zo strán, rovnako súd nesmie zmeniť právnu kvalifikáciu, pričom povinnosťou súdu je len spravodlivo rozhodnúť, či prokurátor uniesol alebo neuniesol dôkazné bremeno. Napriek tvrdeniu svedkov, že obvinený mal vytiahnuť „skladačky“ zo svojho vrečka, expertíznym skúmaním sterov z jeho rúk nebola zistená prítomnosť omamných a psychotropných látok na rukách obvineného. Súdny svoje rozhodnutia založili len na domnienkach, ktoré neboli ničím preukázané. Nakoniec poznamenal, že skutku sa nedopustil a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v neprospech obvineného, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnuté rozhodnutia- rozsudok Okresného súdu Galanta, sp. zn. 1T/38/2015, z 26. októbra 2015 a uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 6To/9/2016 z 8.

novembra 2016 a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Galanta, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Galanta, ktorý uviedol, že postup príslušníkov kriminálnej polície, ako aj ďalších príslušníkov Policajného zboru bol súladný so zákonom. Znalec bol na hlavnom pojednávaní vypočutý kontradiktórnym spôsobom. Výsledky sterov z rúk nevyvrátili výpovede operatívnych pracovníkov kriminálnej polície, nakoľko vyjadrením znalca bolo ozrejmené, že na výsledok vplýva viacero činiteľov. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného odmietol podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku, pretože nie sú splnené dôvody dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h/ Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného S. Y. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

V prvom rade Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol Najvyšší súd Slovenskej republiky oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomocí vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit', a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. i/ Trestného poriadku. Najvyšší súd Slovenskej republiky však

poznávaná, že z obsahu dovolania vyplýva dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. g/, preto sa bude aj týmto dovolacím dôvodom zaoberať.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistenie pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby, ktoré podlieha všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne, alebo
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu, alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Platný Trestný poriadok obsahuje celý rad ustanovení, ktoré upravujú jednotlivé čiastkové práva obvineného, charakteristické pre príslušné štádium trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Zo znenia tohto ustanovenia totiž jednoznačne vyplýva, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilé naplniť uvedený dovolací dôvod. V praxi to znamená, že o zásadné porušenie práva na obhajobu pôjde najmä vtedy, ak obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva na obhajobu obvineného S. Y. zásadným spôsobom, a teda ku takej skutočnosti, ktorá už sama o sebe znamená naplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Trestného poriadku. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré v rámci tohto dovolacieho dôvodu uviedol v písomných dôvodoch dovolania obvinený S. Y..

Námietka obvineného, že pri predvedení podľa § 18 ods. 3 zákona o PZ nebol poučený o jeho právach, že nikoho nemožno nútiť k priznaniu a k sebaobvineniu, najvyšší súd poukazuje na fakt, že obvinený bol predvedený za účelom zistenia jeho totožnosti, keďže sa odmietol preukázať príslušníkom PZ. Pri takomto predvedení nedochádza k situácii, kedy by mala byť osoba poučená o práve, že nemožno nikoho nútiť k priznaniu zo spáchania trestného činu, nakoľko ide o úkon, ktorý vedie k zisteniu totožnosti osoby. Je pravdou, že príslušníci odboru kriminálnej polície mali zákonnú možnosť postupovať podľa § 19 ods. 1 písm. f/ zákona o PZ resp. § 85 ods. 1 Trestného poriadku, avšak túto možnosť nezvolili, čím však nedošlo k porušeniu žiadneho práva obvineného, pretože využili zákonné oprávnenie podľa § 18 ods. 3 zákona o PZ, čiže aj predvedenie bolo zákonné. Taktiež správne postupovali orgány činné v trestnom konaní, keď vypočuli obvineného k predmetnej veci na zápisnicu o výsluchu svedka, keďže nebol zadržaný podľa § 85 ods. 1 Trestného poriadku. V tomto svojom výsluchu (č. l. 11-13) uviedol, že drogy neboli jeho, preto je taktiež neopodstatnená námietka, že by obvinený bol nútený k priznaniu resp. že by poučením o jeho právach sa mohlo predísť jeho priznaniu.

Čo sa týka námietky obvineného o vykonaní osobnej prehliadky podľa § 102 ods. 1 Trestného poriadku najvyšší súd poznamenáva, že zo spisového materiálu nevyplýva, že by bola urobená osobná prehliadka podľa § 102 ods. 1 Trestného poriadku. Tu treba upozorniť obvineného na rozlišovanie osobnej prehliadky podľa § 102 ods. 1 Trestného poriadku od bezpečnostnej prehliadky, na ktorú sú oprávnení príslušníci policajného zboru podľa § 22 ods. 1 zákona o PZ pri vykonávaní služobného zákroku.

Taktiež nemožno prihliadať ani na námietku obvineného, že hoci bol materiálne obvinený, ale nie formálne, čím mu bolo zmarené uplatňovanie jeho procesných práv, pričom je neprípustné viesť trestné stíhanie vo veci pri splnení podmienok § 206 ods. 1 Trestného poriadku, teda so zjavným a jednoznačne špecifikovaným známym páchatelom, pretože pri drogovej trestnej činnosti sa musí počkať na znalecký posudok z Kriministického a expertízneho ústavu policajného zboru (ďalej len KEÚ PZ), ktorého expertízou je až následne po začatí trestného stíhania zodpovedaná otázka, či daný zaistený materiál je omamná alebo psychotropná látka, konkrétny typ, jej hmotnosť percentuálne vyjadrenie koncentrácie ako aj jej zaradenie do skupiny omamných a psychotropných látok. Až po znaleckom posudku a zodpovedaní hore uvedených otázok, podľa hmotnostného kritéria ako aj percentuálneho vyjadrenia účinnej látky vecne príslušný policajt vyhotoví uznesenie o vznesení obvinenia konkrétnej osobe tak, ako to bolo v predmetnom prípade obvineného. Najvyšší súd poukazuje aj na fakt, že od začatia trestného stíhania vo veci až po vznesenie obvinenia bol vykonaný iba jeden úkon, a to konfrontácia medzi obvineným, t. č. ešte stále v pozícii svedka, a svedkom V. (č.l. 16-19), preto nemožno sa stotožniť s námietkou, že bolo zmarené uplatnenie práv obvineného počas trestného konania.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukážu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku, a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d/ Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu p. Rumunsku, rozs. č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen p. Turecku, rozs. č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší p. Holansku, Visser p. Holandsku, rozs. č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery p. Spojenému kráľovstvu, rozs. č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. december 2011 a ďalšie).

V rámci dovolaní iniciovaného prieskumu odôvodneného dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Trestného poriadku môže najvyšší súd preskúmať len to (ak dovolanie nepodal minister spravodlivosti Slovenskej republiky podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku), či jediný usvedčujúci dôkaz alebo viaceré rozhodujúce usvedčujúce dôkazy boli vykonané zákonným spôsobom. Ak dospeje k záveru o zákonnosti vykonaného dokazovania najvyšší súd nemôže spochybňovať skutkové zistenia, prehodnocovať vykonané dôkazy a ich hodnotenie vykonané súdmi nižších stupňov.

Spôsob hodnotenia dôkazov vykonaných zákonným spôsobom súdmi nižších stupňov nemôže najvyšší súd v rámci dovolacieho konania iniciovaného obvineným prehodnocovať ani spochybňovať, pretože by tak neprípustným spôsobom zasahoval do výlučnej kompetencie týchto súdov bez právneho podkladu a

napokon i v rozpore so samotnou podstatou dovolacie konania, pretože dovolanie nemôže nahrádzať riadne opravné prostriedky a jeho podanie nie je prípustné v rovnako širokom rozsahu (čo do dôvodov okruhu napadnutelných rozhodnutí, oprávnených osôb atď.) aký je charakteristický pre riadne opravné prostriedky. Dovolanie a rozhodnutie o ňom znamená prelom do právoplatných rozhodnutí, a preto spravidla narušuje stabilitu konečného a vykonateľného rozhodnutia súdu. Z toho dôvodu možno dovolania aplikovať iba v prípadoch ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

Z toho dôvodu možno dovolania aplikovať iba v prípadoch ak je to odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu alebo jemu predchádzajúceho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov.

K námietke obvineného, že trestné stíhanie bolo začaté povereným príslušníkom pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona, pričom uznesenie o vznesení obvinenia bolo vznesené vyšetrovateľom pre prečin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovania s nimi podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, najvyšší súd dodáva, že postup polície bol správny nakoľko trestné stíhanie bolo začaté obhliadkou miesta činu, ktorú vykonal poverený príslušník, pričom poverený príslušník nie je KEÚ PZ, aby stanovil či kryštalická látka je alebo nie je omamná alebo psychotropná látka, akú ma hmotnosť a zloženie resp. koľko jednorazových dávok je z nej možné vyrobiť. Po vyhotovení znaleckého posudku KEÚ PZ bolo zrejmé, že sa jedná o heroín, ktorý je zaradený v zmysle zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do I. skupiny omamných látok a konkrétne o 8 jednorazových dávok. Na základe vecnej príslušnosti, keďže išlo o viac ako 3 jednorazové dávky drogy, bol spis odstúpený vyšetrovateľovi, ktorý vydal uznesenie o vznesení obvinenia podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, preto táto námietka je irelevantná.

Nemožno prihliadať ani na námietku obvineného, že príslušníci kriminálnej polície boli v dostatočnom časovom predstihu informovaní o podozrení zo spáchania trestného činu a preto mali postupovať podľa Trestného poriadku a nie podľa zákona o PZ. Príslušníci kriminálnej polície disponovali informáciou o osobe, ktorá si mala kúpiť drogy, s jej opisom o 12.20 h, pričom ihneď na to išli túto informáciu preveriť, kedy spozorovali obvineného a rozhodli sa ho skontrolovať. Ako vyplýva zo zápisnice o obhliadke miesta činu, táto bola vykonaná už o 13.00 h (č. l. 37), z čoho vyplýva, že obvinený bol skontrolovaný krátko po obdržaní predmetnej informácie. Nemožno sa teda stotožniť s tvrdením, že príslušníci kriminálnej polície boli informovaní v dostatočnom časovom predstihu, nakoľko v danom prípade išlo o minúty.

Námietka obvineného, že bolo jeho meno uvedené na uznesení o príbratí KEÚ PZ ako podozrivého je síce opodstatnená, keďže trestné stíhanie bolo zatiaľ vedené iba vo veci, avšak na zákonnosť predmetného znaleckého posudku nemá žiadnu relevanciu, preto ani na túto námietku nemožno prihliadať. Správne obvinený vo svojom dovolaní poznamenal, že KEÚ PZ nie je oprávnené stanovovať počty jednorazových obvyklých dávok, nakoľko ide o pojem právny. Správne teda súd rozhodol v danom prípade o ustálení počtu obvykle jednorazových dávok drogy na 2 a nie 8 ako bolo uvedené v znaleckom posudku vypracovanom práve KEÚ PZ Bratislava, preto je potrebné upozorniť dovolateľa, že súd svojím rozhodnutím mohol uložiť nižší trest obvinenému podľa § 171 ods. 1 Trestného zákona a nie podľa § 171 ods. 2 Trestného zákona, ako navrhovala obžaloba.

K námietke obvineného, že súd nemôže meniť skutok ktorý bol uvedený v obžalobe, najvyšší súd uvádza, že skutok uvedený v obžalobe sa nezmenil, zmenil sa iba odsek, podľa ktorého bol uložený miernejší trest, ako ten, ktorý obvinenému pôvodne hrozil. Nemožno tvrdiť ani to, že bola porušená zásada kontradiktórnosti, nakoľko znalec z odboru toxikológia bol predvolaný ako svedok obhajoby a na základe jeho výpovede bolo ustálené množstvo dávok drogy z 8 na 2, čo umožnilo sudcovi udeliť miernejší trest. Na základe uvedeného je preto aj táto námietka obvineného irelevantná.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na záver dodáva, že ostatné námietky obvineného sú spojené s hodnotením dôkazov, ktoré najvyšší súd nemôže hodnotiť a taktiež poukazuje na skutočnosť, že z obsahu dovolania nevyplývajú skutočnosti, ktoré by zodpovedali dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku tak, ako ho označil obvinený.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ a písm. g/ Trestného poriadku uplatnené obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolanie obvineného S. Y. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.